

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 240.

Tredie Session.

71de Møde.

Landsdagen den 3die Februar.

(Fortf.)

Monrad (fortsat): Der vil maaffee blive gjort mig den Indvending: „Ja, der er ikke Tid dertil.“ Denne Indvending kan jeg imidlertid ikke lade gaae. Jeg troer, at der er rigelig Tid til at affatte alle de nødvendige Bestemmelser, jeg troer, at de Herrer, der ere traadte sammen i et Ministerium, de Herrer, som have indklædt deres Program i en saa høitidelig Form, som skeet er, — at de maae være enige i alle væsentlige Henseender om den Bei, de ville gaae. Jeg troer ikke, det kan staae uklart for dem, om de enten ville holde sig til Unionspolitikken af 28de Januar 1848 eller til en virkelig Heelstatspolitik. Jeg troer, at dette maa staae klart og reent for dem. I modsat Fald kan der opstaae de allerførste Ulemper. Jeg maa fremdeles bemærke, at man ikke behøver at lade Lovudkastene forelægge med alle deres Enkeltheder, men at man kan forelægge de vigtigste Hovedbestemmelser, og dernæst tilføie en Bestemmelse om, at de øvrige enkelte Bestemmelser kunne vedtages ved en simpel Lov. En saadan Bestemmelse kan vedtages paa grundlovmæssig Maade, og man behøver da ikke at fordybe sig i Enkeltheder. Jeg troer saaledes, at der for en Regjering, hos hvilken der ikke hersker Uklarhed eller Forvirring om, hvorledes den vil glennemføre Forholdene, for en Regjering, der virkelig har Dygtighed og er sin Stilling voksen, og hvis Dygtighed ikke blot bestaaer i at kaste noget Sligt ud i Verden, men ogsaa i at føre det igjennem, jeg troer, at der for en saadan Regjering er den største Opfordring til, og at den ikke bør undlade, at forelægge den nærværende ordinaire Rigsdag

sine Planer i deres Heelhed og Fuldstændighed. Jeg haaber derfor at erholde et besaende Svar af den høitærede Premierminister i saa Henseende. Mine Fordringer ere jo ikke store; mit Forlangende gaaer ikke vidt; de gaae kun ud paa, inden en ikke altfor lang Tid, at faae en fuldstændig og i Lovsform affattet Anskuelse af Regjeringens Planer. Jeg har nævnet en Fremgangsmaade, som Regjeringen muligviis kan vælge, men jeg vil ikke undlade at tilføie, at, dersom Regjeringen skulde beslutte sig til at gaae en anden Bei, dersom den for Exempel skulde beslutte sig til at følge den Bei, som er fastsat i Rescript af 28de Januar 1848, og altsaa, inden den foretager Noget, ønske at modtage Raad, og høre Øtringer fra en Repræsentation, sælles for alle Rigets Bestanddele, saa vilde jeg ansee denne Bei som den, der var at foretrække. Jeg tilstaaer, at jeg troer, at vanskeligt nogen Regjering i og for sig vil kunne overvinde alle de med Løsningen forbundne Vanskeligheder, uden ved at slutte sig til Befolkningen. Jeg veed, at der ved Notabelforsamlingen er gjort et Forsøg paa at tilveiebringe Overensstemmelse mellem de forskjellige Elementer, hvoraf Riget bestaaer, men jeg troer, at den væsentligste Ulempe ved Notabelforsamlingen var den, at dens Medlemmer ikke vare udkaarne af Folket selv, og at, uagtet de vare kaarne af Regjeringen, stode dog, underligt nok, de, som vare kaarne for Holsteens Vedkommende, strengt paa alle Slesvig-Holstenernes Fordringer. Jeg mener altsaa, at Sammenkaldelsen af en Forsamling, udgaaet ved frie Valg fra Folket, vilde være hensigtsmæssig. Jeg troer, at, hvis Noget skal kunne overvinde de Vanskeligheder, som foreligge i Tingenes Ordning, da vilde det være en saadan Forsamling, udgaaet af Folkets Valg, der